

Det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen) bemærkede, at jeg havde omtalt, at man i vore Nabolande havde Bispevalg; og der blev spurgt, om jeg ønskede Sagen ordnet paa den Maade her. Jeg har netop betonet, at jeg ikke ønskede at udtale mig nærmere om Valgmaaden, men jeg fremhævede stærkt, at det var Præster og Menigheder tilsammen, der skulde have denne Ret. Jeg kan ikke komme bort fra den Opfattelse, at Biskoppen netop af Hensyn til sin Gerning maa bæres oppe paa den Maade af Menighederne og Præsterne i Stiftet, og jeg tror og haaber, at Rigsdagen, som jo paa saa mange Maader ellers forstaa, at føle Pulsen ude i Folket, ogsaa med Hensyn til dette vil forstaa, at her er et Krav fra Kirkefolket, som stærkere og stærkere kommer frem. Det bør ikke ende i Kirkeministerens Papirkurv.

Jeg kan heller ikke føle mig ganske tilfreds med Ministerens Redegørelse for de to Provsteudnævnelser, jeg omtalte. Det er altsaa nu indrømmet fra Kirkeministerens Side, at i begge disse Tilfælde er han gaaet uden om Biskop Ostenfelds Indstilling. Det var det, som for mig var det absolut vigtige: at faa konstateret, at Kirkeministeren altsaa har set bort fra den gamle lovgyldige Praksis i vor Kirke. Nu siger ganske vist Kirkeministeren, at han har Ansvar, thi med Hensyn til Provsterne skal der foreligge en kongelig Udnævnelse, og den skal altsaa gaa gennem ham. Jeg maa dog sige, at Praksis hidtil har været den, at Ministeren har fulgt Biskoppens Indstilling, og der er i det hele en Række Omraader, hvor det er ganske givet, at Embedsmænds Udnævnelse beror paa Indstilling fra en eller anden Side. Jeg er ganske overbevist om, at den højtærede Undervisningsminister f. Eks. med Hensyn til Embedsmænd ved Universitetet ikke vilde gaa frem paa den Maade, at naar der forelaa en Indstilling fra Universitetet, valgte han af ganske andre Hensyn en anden Mand. Paa samme Maade tror jeg, man maa holde fast ved, at man ikke kan se bort fra en Indstilling fra den Mand, der har Ansvar for Tilsynet i Kirken — og saa længe vi har gejstligt Tilsyn, er jo Provsteembedet, som den højtærede Minister ogsaa indrømmede, et Tilsynsembede, som staar under Biskoppen —, og det maa formodes, at Biskoppen virkelig har den fulde Indsigt og mere Indsigt, end den højtærede Kirkeminister kan have, i, hvad det er for en Mand, der egner sig bedst til dette. Mig imponerer det i alt Fald ikke, hvad der blev talt om, at begge de to Provster har skrevet nogle Bøger og

den ene nogle Salmer; thi derfor egner de sig maaske ikke til Administration. Det kan maaske være af stor Betydning for Kulturlivet i Grønland, at denne Mand deroppe har skrevet den første grønlandske Bog, men om det dermed er givet, at han bør være Provst, ved jeg ikke. I hvert Tilfælde er det et Faktum, at den Mand, der fra alle Sider anerkendes som den bedste Mand, vi har for Øjeblikket i Grønland, ønsker at trække sig tilbage, fordi han ser, at Stillingen er uholdbar. Det kan man ikke komme udenom.

Hvad den politiske Side af Udnævnelsen paa Færøerne angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind paa den, da jeg er ganske sikker paa, at Repræsentanten for Færøerne nærmere vil belyse denne. Det kommer for mig i anden Række; det, som for mig er det vigtige, er, at man her tilsidesætter Bispeembedet, og det forekommer mig at være et eklatant Eksempel paa, at Kirkeministeren overfor Biskopperne stiller sig paa det bekendte Standpunkt: Først rider jeg, og du gaar, og saa gaar du, og jeg rider.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Stiftskapellaner tildelte Kirkeministeren mig en faderlig Tilrettevisning, og med en vis Ret, det maa jeg indrømme. Der staar i Rigsdagstidende, at jeg har sagt, at Menighederne under Vakance indkalder fremmede Præster; men den højtærede Kirkeminister, som selvfølgelig læser med Agtpaaagivenhed, hvad der foreligger trykt, vil ogsaa se, at jeg umiddelbart i Forvejen har talt om Vakancetilfælde paa en helt anden Maade. Jeg ved selvfølgelig meget vel, at man i Vakancetilfælde lader Præsterne indenfor Provstiet foretage denne Vakance-tjeneste, og det andet er, hvis jeg virkelig har sagt det, en Lapsus fra min Side. Jeg sigtede til det, jeg mente skulde være en af de betydningsfulde Ting, vi opnaaede ved Indførelse af Stiftskapellaner, nemlig at paa de Steder, hvor der af en eller anden Grund var Misfornøjelse med Præsten, behøvede man ikke at henvende sig til Nabo-præsten eller andre i Nærheden, men kunde henvende sig til Stiftets Biskop og faa dennes Stiftskapellan til Hjælp, og her maa jeg sige i Modsetning til, hvad den højtærede Kirkeminister fremhævede, at Praksis oppe fra Norge, Erfaringerne fra Norge viser i allerhøjeste Grad, at dette Embede er betydningsfuldt og har været til Held for Kirken. Man kan ikke se bort fra dette henede, hvis vi overhovedet vil lytte til Erfaringer, og vi er dog vel ikke saa store, at vi kan se bort fra disse. Hvad selve disse Stiftskapellaner angaar, erklærede